माहेश्वरागमसिद्धान्तसारः

बलजिन्नाथपण्डितः काश्मीराभिजनः

तुर्यतदतीतदशयोर्यः परः साक्षात्कारः स एव वस्तुतो मुख्यतया आसमन्तादर्थं शिवादिधरण्यन्ततत्त्वजातं गमयति पारमार्थिकस्वरूपतस्तथाविधस्वभावतश्च बोधयति साक्षात्कारयतीत्यागमोऽन्वर्थनामा। तदीदृशेन निर्विकल्पसाक्षात्कारेण यत्साक्षात्कृतं तत्तु विकल्पात्मकैर्मध्यमावैखरीमयैः शब्दैर्नैव यथार्थतया वर्णयितुं शक्यं स्वयं बृहस्पतिनापि। ततोऽरुन्धतीन्यायेन परसाक्षात्कारसमृद्धैर्महर्षिभिर्यथा कथञ्चित् तदुपवर्णितं शास्त्रेषु। तानि परसाक्षात्कारानुसारीणि शास्त्राणि त्वमुख्यतयैवागमसंज्ञानीति मतं श्रीमतामभिनवगुप्ताचार्यपादानाम्। प्रतिपादितं चैतत्तैर्विस्तरत ईश्वरप्रत्यभिज्ञाविमर्शिन्यां विवृतिविमर्शिन्यां च क्रियाधिकारे प्रमाणनिरूपणाह्निके।

तदेवंविधेषु गौणरूपतयागमसंज्ञकेषु शास्त्रेषु तेषामेवाचार्यमहोदयानां मतेन माहेश्वरागमा एव सर्वोच्चा आगमाः। ते च रुद्रयामलमालिनीविजयोत्तरस्वच्छन्दप्रभृतयः। तेष्वागमेषु प्रतिपादिता दार्शनिकसिद्धान्ता यत्र तत्राक्रमेणोपदिष्टा अपि नैव सुकुमारमतिभिरवबोद्धुं शक्याः, नापि शिष्यान् प्रत्यवबोधयितुमपि शक्या इति कृत्वाऽद्वैतशैवदर्शनमठिकाया विंशतितमो गुरुर्वन्द्याभिधानस्तत्रभवान् सोमानन्दाचार्यः पञ्चावयवात्मकन्यायशास्त्रशैलीमनुसृत्य शिवदृष्टिनामकं शास्त्रं निर्मितवान्। तस्मिन् शास्त्रे शैवदर्शनसिद्धान्ताः सपूर्वोत्तरपक्षपरीक्षणं सविस्तरं सोपपत्तिकं च निरूपिता आचार्यमहोदयेन। तस्य शिष्येणाचार्योत्पलदेवमहोदयेन शिवदृष्टौ निरूपिता एव सिद्धान्ताः सुविशदं पुनर्निरूपिता ईश्वरप्रत्यभिज्ञायां सिद्धित्रय्यादौ च। उत्पलदेवप्रशिष्य आचार्याभिनवगुप्तमहोदयस्तानि शास्त्राणि सम्यग् व्याख्यातवान्। सिद्धान्तप्रयोगोभयवस्तुसुप्रकाशकं तन्त्रालोकाख्यं प्रसिद्धं शास्त्रमपि निर्मितवान्। अन्येऽपि वसुगुप्तकल्लटप्रभृतयः शिवसूत्रस्पन्दकारिकादिशास्त्राणि जग्रन्थुः। तेषु शास्त्रेषु ये शैवदर्शनसिद्धान्ताः प्रतिपादितास्तेषां सारोऽत्र निबन्ध उपनिबध्यते।

परमेश्वरः

अस्ति तावदात्मा स्वतःसिद्धः स्वयंप्रकाशः। आब्रह्मकीटपर्यन्तानां जन्तूनां विनैव बुद्ध्यादिकरणसाहाय्यमहमित्यात्मनः स्वत एव सिद्धेः। नहि क्षुद्रोऽपि

जन्तुरेतत् स्वीकरोति यदहं नास्मि। सर्वेऽपि जीवाः क्षुद्रा वा महान्तो वाऽहमात्मकस्यात्मनो निरपेक्षां सत्तां साक्षात्कुर्वन्त्येव। जाग्रति तावदसावात्मा देहबुद्ध्यादिसंभिन्न एवाहमित्यभिमन्यते। स्वप्ने देहावधीरणपुरस्सरं बुद्ध्यादावेवाहमित्यभिसन्धिर्भवति। स्ववेद्ये सौषुप्ते पदे बुद्ध्यादेरपि प्रकाशनाभावेन शुद्धे प्राणेऽपवेद्ये च तत्र प्राणाद्युत्तीर्णे शून्य एवासावभिमानोऽहमिति प्रकाशते। काव्यनाटकादिरसाद्यास्वादसमये, एवं प्राये वाऽन्यत्राप्यवस्थाजाते निजदेहबुद्ध्यादिकृतः सङ्कोचोऽहमिति प्रत्यये विगलतीव क्षणमात्रम्। अपरिमितभावश्चोदेति तत्कालमहमित्यात्माभिसन्धिप्रत्ययस्य। तदियं कतिपयक्षणस्थायिनी तुर्यावस्था, यां सहृदया जना विनैव योगाद्यभ्यासं साक्षात्कुर्वन्ति। एतस्यां तुर्यभुवि किमपि प्रकाशविमर्शसमरसरूपं सकलेऽपि प्रपञ्च ओतं सकलेन च प्रपञ्चेन प्रोतं तत्त्वमहमित्यस्य प्रत्ययस्यालम्बनं भवति। देहबुद्धिप्राणशून्यप्रकाशनाभावेऽपि खल्वेतस्य प्रकाशविमर्शसमरसाकारस्य संवित्तत्त्वस्य प्रकाशो भवत्येव, देहाद्याभासे सत्यप्यस्य तत्त्वस्य प्रकाशः सर्वथा स्थगितो नैव भवति, यतो देहाद्याभासोऽपि प्रकाशविमर्शात्मक एव। देहादिसम्भिन्नत्वमेव तुर्यभुवोऽस्याभासस्य विशेषः। तदसौ प्रकाशविमर्शसमरसाकारा संविदेव वस्तुत आत्मा। प्रकाशरूपत्वेनासौ संवित् सदैव स्वत एव प्रकाशते, विमर्शात्मकत्वेन च सततमात्मानं विमृशन्त्येवास्तेऽहमिति। तदेतत् प्रकाशरूपत्वमस्या ज्ञानम्, विमर्शात्मकसंरम्भरूपत्वं चास्याः क्रिया। तेनात्मा ज्ञानक्रियास्वभावः। देहादिसम्भिन्नत्वेऽपि ज्ञानक्रियास्वभावत्वमात्मनः स्वत एव सिद्धं सर्वस्य, यतो सर्वोऽपि कृमिपर्यन्तो लोक आत्मानं ज्ञातारं कर्तारं च स्वत एव जानाति। योगिसंवेदने पुनः संविदात्मन आत्मतत्त्वस्य सर्वथा ज्ञानक्रियाविषयं स्वातन्त्र्यं सुतरां विद्योतते। रहस्यसम्प्रदायोपदिष्टानामुत्कृष्टानां योगानामभ्यासेन वास्तविकस्यात्मतत्त्वस्य परिपूर्णायां प्रत्यभिज्ञायां सञ्जातायां साधकस्यैवं विश्वासो भवति यदहमेव स्वयैव शक्त्या सर्वत्रोतः, सर्वं च मदीययैव शक्त्या मय्येव प्रोतम्, परिदृश्यमानमिदं सर्वं मदीय एव विलास इत्यहमेव स्वशक्तिविजृम्भया सर्वमिदमिति। उक्तं चाभिनवगुप्तपादैरनुत्तराष्टिकायाम्—

त्वत् सङ्कल्पज एष विश्वमहिमा नास्त्यस्य जन्मान्यत-
स्तस्मात्त्वं विभवेन भासि भुवनेष्वेकोऽप्यनेकात्मकः॥ इति।

(अनुत्तराष्टिका, ५)

तदित्थं सकलप्रपञ्चोल्लासनविलापनादिघनतरस्वातन्त्र्यः संविद्रूपोऽहमात्मक आत्मैव परमेश्वरः। तस्य च परमेश्वरत्वं ज्ञानक्रियास्वातन्त्र्यम्। देहादिसम्भेदयुक्तायां जीवदशायामपि ज्ञानक्रियारूपमस्यैश्वर्यं स्वत एव सिद्धम्। यतः सर्वेऽपि कृमिपर्यन्ताः जीवाः किमपि ज्ञातुं कर्तुं च समर्थाः सन्तः सततमेवैतदुभयोन्मुखा एव दृश्यन्ते। तज्ज्ञानक्रिये आत्मनः स्वभावभूते स्वीकर्तव्ये। करणादिपाटवसाचिव्येन साधनादिसम्पत्त्या चैतस्यात्मनो ज्ञानक्रियात्मकस्य स्वभावस्य विशेषतोऽभिव्यक्तिरेव भवति, न तु जनिः। नैसर्गिकत्वमेव मूलतोऽस्य स्वभावस्य। देहकरणादीनामुत्तरोत्तरमुत्कृष्टेनोत्कृष्टतरादिना च तेन पाटवेन ज्ञानक्रियात्मकस्यात्मनः स्वभावभूतस्यैश्वर्यस्योत्तरोत्तरमेवोत्कृष्टोत्कृष्टतरादिरूपाभिव्यक्तिः सञ्जायते। ततः क्षुद्रोऽपि प्रत्येको जीवः स्वकीये देहादौ तत्सम्बन्धिनि च वस्तुजाते सर्वं ज्ञातुं कर्तुं च स्वतन्त्रः सन् क्षुद्र ईश्वरः। गृहस्वामी पुनः सर्वस्य गृहस्येश्वरः। ग्रामणीर्ग्रामस्येश्वरः। विषयाध्यक्षो विषयस्य, प्रदेशाध्यक्षः प्रदेशस्य, राष्ट्रस्वामी राष्ट्रस्य, चक्रवर्ती महाद्वीपस्य, चक्रवर्तितमः पृथिव्याः, इन्द्रस्त्रिलोक्याः, प्रजापतिर्भुवनचतुर्दशकस्य, विष्णुर्वैकुण्ठं यावत् सकलस्य लोकजातस्य, रुद्रस्ततोऽप्यूर्ध्वम्, ईश्वरसदाशिवौ विद्यातत्त्वपर्यन्तस्य सकलस्यैश्वर्यभाजः। एते सर्वेऽपि लाघवो वा महान्तो वेश्वरा यस्यैश्वर्यप्रुड्भिरीश्वरीभूताः स सर्वथाप्यनवच्छिन्नैश्वर्यस्वभावः सकलमपि स्वेच्छया कर्तुं ज्ञातुं च सर्वथा समर्थो भगवान् महेश्वरः। तस्यैश्वर्यस्य विजृम्भितं खल्वेतद् यदनन्तप्रकारदेहभुवनप्राणिप्रभृतीनां सृष्टिसंहारादिप्रपञ्चः। उक्तं चैतत् स्वसंवेदनसिद्धत्वं स्वात्मपरमेश्वरस्योत्पलदेवपादैरीश्वरप्रत्यभिज्ञायाम्—

कर्तरि ज्ञातरि स्वात्मन्यादिसिद्धे महेश्वरे।
अजडात्मा निषेधं वा सिद्धिं वा विदधीत कः॥ इति।

(ई० प्र० १-१-२)

पूर्णाहन्ताविमर्शः

षट्त्रिंशत्तत्त्वानि, चतुर्दश भुवनात्मकानि ब्रह्माण्डानि, निवृत्त्यादयः पञ्चकलाः, अकलादिसकलान्ताः सप्तकोटिभाजः प्रमातारः, तुर्यातीतादिजाग्रदन्ताः पञ्चावस्थाः, प्राणादिव्यानान्ताः पञ्चप्राणाः, मन्त्राद्या षडध्वानः—इत्येवंप्रकारं सर्वमपि तस्मिन् परिपूर्णकर्तृज्ञातृस्वरूपे परमेश्वरे वर्तत एव सततम्। चेत्तत्र नैव वर्तेत, तर्हि तदिच्छयापि कथं बहिः सृष्टिकाले विसर्ज्येत। यदेव यस्यान्तस्तिष्ठति तदेव तस्माद्बहिरा-

गच्छेत्। अन्तर्बहीरूपता चात्र नैव देशकृता ज्ञेया। देशकालाकारैरपरिच्छिन्ने परमेश्वरे तथाविधाया अन्तर्बहीरूपताया वक्तुमशक्यत्वात्। ततोऽत्राहमात्मकप्रमात्रैकरूपत्वमान्तरत्वमिदमात्मकप्रमेयरूपत्वं च बहिष्ट्वम्। उक्तं चेश्वरप्रत्यभिज्ञायामेव—

"प्रमात्रैकात्म्यमान्तर्यं ततो भेदो हि बाह्यता" इति।

(ई० प्र० १-८-८)

तदेतद्बोद्धव्यं यत् परिपूर्णे ज्ञातृकर्तृस्वभावे परमेश्वरे सर्वोऽपि प्रपञ्चः सर्वदैव परमेश्वररूपतयाऽऽस्त एव। सा च परमेश्वररूपताऽपरिमितपरिपूर्णाहन्ता। अपरिमितेति नैव देशकालाकारादिकृतः कश्चन परिच्छेदस्तस्याः। परिपूर्णेति सर्वमपि तत्राहमात्मकतया तिष्ठत्येव। यथा बीजे वृक्षो बीजरूपतया, दध्नि च नवनीतं दधिरूपतया, मृदि च पत्रपुष्पफलादीनि मृन्मयतया तिष्ठन्ति, तथैव परिपूर्णाहमात्मनि परमेश्वरे सर्वमपि सदैव शुद्धपरिपूर्णाहंरूपतयैव तिष्ठति। न तत्र प्रपञ्चस्य कथमपि कदापीदमात्मकतयाऽवभासः। ननु दध्यादिदृष्टान्तेन तस्य परिणामित्वापत्तिरिति चेत् कश्चिच्छङ्केत तर्हि तस्मै वाच्यम्—दध्यादौ तक्रनवनीतादितया परिणते नैव घनात्मिका दधिरूपता स्थायिनी भवति, अपि तु तदासौ तिरोभावमापद्यते। क्षीरं यदैव दधिभावमापन्नम्, तदैव तस्य क्षीरता विलीनतां याता। बीजस्याङ्कुरतापत्तौ बीजता नैवावशिष्यते, परं परमेश्वरे जगदाकारतया भासमानतामापन्नेऽपि तस्य परमेश्वरात्मिका परिपूर्णाहंरूपता तथैव स्वकीयमोजो विजृम्भयमाणा सततं स्थायिनी भवति। बीजादङ्कुर उत्पन्ने सति बीजं रिक्तं निस्सारं च सम्पद्यते, परं परमेश्वरात् संसारे उत्पन्ने सत्यपि परमेश्वरः सदैव परिपूर्ण एव सन्तिष्ठते। सर्वथा शुद्धेयं पारमेश्वर्यहन्ता। संविदेकरूपतैव तस्याः शुद्धिः। यतोऽसौ परमेश्वरः प्रकाशविमर्शसमरसाकाराहमात्मकः। नैव तत्र कथमप्यसंविद्रूपता कापि भाति। देहादिसम्भिन्ना याहन्ता सा तु देहाद्यात्मकासंविद्रूपप्रमेयात्मकांशच्छायाच्छुरितत्वेन नैव शुद्धा, अपि त्वशुद्धा। विद्यादशायां मन्त्रेश्वरमन्त्रमहेश्वराणामीश्वरसदाशिवयोरपि वा या 'अहमिदम्' इति वा, 'इदमहम्' इति वा प्रमातृप्रमेयसामान्याधिकरण्येनेदमंशच्छायाच्छुरितैवाहन्ता, सा तु शुद्धाशुद्धा। असंविद्रूपस्येदमंशस्य छायैवाशुद्धिरत्र, समानाधिकरण्येन भेदविगलनप्रवणत्वतयाहमंशाभेदप्रतीतिश्चात्र शुद्धिः। शक्तिशिवतायां त्विदमंशस्तथा विलीयतेऽहमंशे, यथा तस्य नामाप्यवशिष्टं नैव भवति।

तदियं शुद्धाहमात्मकप्रमातृरूपता, न चात्र प्रमेयप्रमापकापेक्षं प्रमातृत्वमपि तु स्वतन्त्रं शुद्धं प्रमातृत्वम्। यतस्तस्यामवस्थायां यदहमात्मकस्वात्मप्रकाशविमर्शनं तन्नैवेदमात्मकप्रमेयापेक्षम्, नापि बुद्धीन्द्रियादिप्रमापकापेक्षम्, अपि तु केवलं प्रमातृस्वातन्त्र्यमयम्। एतदेव हि वस्तुतः प्रमातृत्वं यत् प्रमेयप्रमापकादिनिरपेक्षं स्वतन्त्रं प्रमातृत्वम्। तदसौ प्रमाता स्वयं स्वतः स्वेन स्वस्मिन् स्वं प्रमिनोत्यहमिति। ईदृशस्य शुद्धस्याहमः प्रकाशनमत्र निरपेक्षं शुद्धं ज्ञानम्, तथाविधस्य च तस्य तथाविधं विमर्शनं क्रिया। ज्ञानस्य प्रकाशनस्वभावात् क्रियायाः संरम्भरूपत्वात्, विमर्शात्मकतायाश्चात्र शुद्धसंरम्भात्मकत्वात्। संरम्भश्चायमत्र नैव देशात्मकपरिच्छेदसम्भिन्नं गतिरूपत्वम्, नापि बौद्धं वासनामूलं चलत्वम्, न चापि प्राकृतस्य रजोगुणस्य स्वाभाविकं चाञ्चल्यम्; अपि तु परमेश्वरात्मकस्याहमश्चैतन्यम्। चैतन्यं हि सुसूक्ष्मतरं चमत्कारात्मकचिदानन्दलहरीस्वरूपं जडत्वविलक्षणत्वादायि शुद्धप्रमातृरूपस्य परमेश्वरस्याहमः सारात्मकम्। न चेत् परमेश्वरे भवेदस्य चैतन्यसंरम्भस्य सत्ता, तर्हि शून्यगगनस्वभावत्वं तस्य स्यात्। शून्यगगनस्वभावत्वे च स एव सदावतिष्ठेत; नैव कस्यापि जगतो जीवस्य वा सृष्टिः कदापि कथमपि सम्भवेदित्यसावपि कस्य परमेश्वरो भवेत्। असौ भवेदपि वा नैव वा भवेदिति शङ्कासमाधानाद्यपि कः कुर्यात्। उक्तं चैवमेवाभिनवगुप्तपादैस्तन्त्रालोके—

अस्त्यस्यदेकरूपेण वपुषा चेन्महेश्वरः।
महेश्वरत्वं संवित्त्वं तदत्यक्ष्यद् घटादिवत्॥ इति।

(तं० आ० ३-१००, १०१)

कामकला

ततः पारमेश्वरस्य चैतन्यसंरम्भस्य नैव चलत्तास्वरूपत्वं शङ्कनीयम्; अचलस्यापि तस्य चलत्तात्मकताकल्पः कश्चन चिदानन्दविलासोल्लासोऽयम्, येन परमेश्वर एव षट्त्रिंशत्तत्त्वादिसृष्टिस्थितिसंहारादीनां दर्पणनगरवदवभासः प्रतिबिम्बकल्पतया भवति। परं बिम्बापेक्षां विनैव स्वेच्छातो विश्वं परमेश्वरे प्रतिबिम्बितं ज्ञेयम्। उक्तं चाचार्योत्पलदेवपादैरीश्वरप्रत्यभिज्ञायाम्—

चिदात्मैव हि देवोऽन्तःस्थितमिच्छावशाद्बहिः।
योगीव निरुपादानमर्थजातं प्रकाशयेत्॥ इति।

(ई० प्र० १-५-७)

स्वात्मनि संविदात्मकतया वर्तमानस्यैव विश्वस्य स्वात्मभित्तावेव प्रमेयात्मकतया प्रतिबिम्बनप्रवणत्वं स्वभाव एव परमेश्वरस्य। एतदेव तस्य परमेश्वरत्वम्। तदसौ स्वस्वभावत एव विश्वसृष्ट्यादिप्रतिबिम्बनप्रवणयेच्छया समाविष्टो ज्ञेयः। नेयमिच्छा प्राप्य विषयोन्मुख्यपूर्णम्मन्यतामूला; अपि तु स्वस्वभावाभिव्यक्त्युन्मुखी परमेश्वरतामयी दिव्यातिदिव्याभेदनिष्ठा च कापि सुविचित्राश्चर्यमयीच्छा। इयमेव परमेश्वररूपस्य शिवस्य शक्तिः। अस्या इच्छाशक्तेरेव कारणाद् विश्वस्य सृष्टिः सम्भवति। तदसौ परमेश्वरोऽनया विश्वसिसृक्षया सततमाविष्टः सन्नेव रहस्यशास्त्रेषु कामेश्वर इत्यभिधीयते। तस्य चेयं सिसृक्षा भगवती कामेश्वरीति। इयमेव च कामकलेत्यन्वर्थनाम्नी। सिसृक्षारूपत्वमेवास्याः कामत्वम्। अनन्तानन्तवैचित्र्यचमत्कारपरिपूर्णतया सृज्यमानस्य विश्वस्य सृष्टिमूलकारणभूतेयमेव सिसृक्षा कलेत्यभिधीयते। स्वात्मपरमेश्वरस्यैतत् कामकलास्वभावत्वं शाक्तशाम्भवयोगाभ्यासस्थैर्यत एव साक्षात्कार्यं भवति। एवंविधाभ्यासपाटवविहीना अवरा अधिकारिणस्तुर्योन्मुखतामात्रसम्भिन्नसौषुप्तपदप्रतिष्ठाः परतत्त्वस्याकाशवत् शान्तत्वं मन्यमानाश्चैतन्यस्य संरम्भरूपताङ्गीकारे विकारित्वशङ्कया वेपमानहृदया अजातवादे वा वासनावादे वा विवर्त्तवादे वा श्रद्धां निधाय सौषुप्तसृष्टौ प्रलयाकलीभूय सन्तिष्ठन्तेऽव्यक्ततत्त्वेऽवान्तरप्रलयकालावधि। तत्कालपरिसमाप्तौ श्रीकण्ठनाथो यदा पुनरव्यक्ततत्त्वं क्षोभयित्वा करणकार्यतत्त्वानि सृजति तदा ते प्रलयाकलाः सुषुप्तेर्जागृताः सन्तः पुनः करणकार्ययुक्ताश्च भवन्तः संसृतिचक्रे समावर्तन्ते। इत्येवं शान्तब्रह्मशुद्धविज्ञानशून्यादिनिष्ठानामजातवादादिप्रधानानां दर्शनानामधरदर्शनत्वमेवागमिकानां शैवादिदर्शनानामपेक्षया ज्ञेयम्। काणादसांख्यादिदर्शनेभ्य उत्तरदर्शनत्वमप्येषामित्यास्तामवान्तरमेतत्। तदिमां परमेश्वरस्य परमेश्वरतारूपां कामकलामेवोद्दिश्योत्तमाधिकारिणां कृते गीतं श्रीमता शङ्कराचार्येण सौन्दर्यलहर्याम्—

शिवः शक्त्या युक्तो यदि भवति शक्तः प्रभवितुं
न चेदेवं देवो न खलु कुशलः स्पन्दितुमपि। इति।

(सौ० ल० १)

अस्य भगवतः कामेश्वरस्य, तदङ्कनिलयायाश्च कामकलारूपाया भगवत्याः कामेश्वर्या दार्शनिकरहस्यगर्भं सुन्दरं सरसं सालङ्कारं काव्यात्मकं च वर्णनं शैवदर्शन-

प्रवर्तकैर्भगवद्दुर्वासोमहोदयैर्ललिताम्बास्तवरत्ने साधूपनिबद्धम्। तत्तत एव सज्जनैर्दृष्ट्वा तद्रससमुद्रनिमज्जनोन्मज्जनानन्दचमत्कारनिर्भरैर्भवितव्यम्।

परिपूर्णस्याहमो निर्विकल्पत्वम्

देहाद्यालम्बनो योऽहमिति विमर्शोऽसौ तदतद्विकल्पनपूर्वकोऽपोहात्मकस्तन्निश्चयनस्वभावोऽतन्निषेधनस्वभावश्च। तस्मादसौ विकल्पप्रत्यय एव। विविधत्वेन तदतद्रूपतया कल्पितस्यैकतमनिश्चयोऽन्यनिषेधनेन हि विकल्पनम्। स्थाणुत्वेन पुरुषादित्वेन च कल्पितस्यैव वस्तुनः स्थाणुत्वनिश्चयोऽस्थाणुरूपस्य पुरुषादेर्निषेधत इव। इदमेव हि विकल्पस्य लक्षणं प्रतिपादितमीश्वरप्रत्यभिज्ञायामाचार्योत्पलदेवपादैः—

तदतत्प्रतिभाभाजा मात्रैवातद्व्यपोहनात्।
तन्निश्चयनमुक्तो हि विकल्पो घट इत्ययम्॥ इति।
(ई० प्र० १-६-३)

तदित्थं विकल्पे विविधत्वेन कल्पना तन्निश्चयोऽतन्निषेधश्चेत्यंशत्रयमवश्यम्भावि। देहादिसम्भिन्नेऽहमिति प्रत्यये 'अहं चैत्रदेह एव न मैत्रादिदेहः' इत्यवश्यमेव भासते। तत एव तस्य प्रत्ययस्य विकल्पत्वमेव सम्मतम्। परं शुद्धे परिपूर्णेऽपरिमितेऽद्वैते संवित्तत्त्वे योऽहमिति साक्षात्कारो नैव तत्र विविधत्वकल्पनावकाशः कश्चन सम्भवितुमर्हति; अद्वैतरूपत्वात्तस्य। न चापि तत्र किञ्चिन्मात्रत्वेन तन्निश्चयोऽपि, नाप्यतन्निषेधोऽपि कश्चन। ततो नासौ साक्षात्कारः कथञ्चिदपि विकल्पप्रत्यय इति सर्वथा निर्विकल्पत्वं तस्य।

शक्तिशिवौ

योऽसौ चैतन्यसंरम्भः परमेश्वरस्य तत्प्रभावेणासौ सततं बहिर्मुखत्वमन्तर्मुखत्वं च युगपदेवावभासयति। अन्तर्मुखतयाऽहमित्यवभासो बहिर्मुखतया चेदमिति। परिपूर्णशुद्धापरिमितप्रमातृमात्रस्वभावः सन्नपि स्वात्मन्यद्वैतरूपे प्रतिबिम्बकल्पतया भेदाभेदं भेदं चाप्यवभासयति। भेदाभेदावभासतोऽहमिदमिति वेदमहमिति वा विमृशन् विद्यादशामाविर्भावयति। भेदं चावभासयन् देहप्राणबुद्धिशून्येष्वहमिति, नीलादौ सुखादौ चान्तरे बाह्ये वा प्रमेय इदमिति विमर्शमुल्लासयति। अत्र भेदोल्लासे परिमितः प्रमाता प्रमेयादपि भिद्यते, प्रमात्रन्तरादपि च प्रमेयमपि च प्रमेयान्तरात्। इयं भेदभावप्रधाना तु मायादशा। तदिमा अभेदभेदाभेदभेदप्रधानाः शक्तिविद्या-

मायादशा अवभासयन्ननेन सोपानत्रयेणानन्तै रूपैरवतरत्यप्युत्तरत्यपि च। तदवतरणमुत्तरणं च सप्रपञ्चं प्रतिपाद्यमानं सृष्टिस्थितिसंहारपिधानानुग्रहात्मककृत्यपञ्चकरूपतयोपपाद्यते शैवदर्शने। तदेवं कृत्यपञ्चकलीलां चैतन्यसंरम्भरूपायाः कामकलात्मिकाया इच्छाया विजृम्भयाभिनयन्नकलादिसकलान्ताः प्रमातृभूमिकाः शिवादिधरण्यन्तानि तत्त्वानि, तुर्यातीतादिजाग्रदन्ता अवस्थाः, व्यानादिप्राणान्तांश्च प्राणानाविर्भावयन् विश्वात्मकत्वं स्वस्याभिव्यनक्ति। सर्वं चैतद्विलापयन् संविन्मात्ररूपत्वं स्वस्य प्रकाशयन् विश्वोत्तीर्णत्वमप्यात्मनः प्रकटयति। उभयं चैतत् समकालमेव सततं प्रकाशयन्नेवास्ते। तदेतद् विश्वमयत्वं संविद्रूपस्य भगवतो विमर्शांशाभिव्यक्तिमयं शक्तिरूपत्वं विश्वोत्तीर्णत्वं च प्रकाशांशाभिव्यक्तिमयं शिवरूपत्वं प्रतिपाद्यते शास्त्रेषु शिष्यान् बोधयितुम्। एवंविधशिवशक्तिसामरस्यं च परमशिवतया परमेश्वरतया वा प्रतिपाद्यते। तदसौ परमेश्वरः सदैव शक्तिस्वभावोऽपि शिवस्वभावोऽपि समरसस्वभावोऽपि। सदैव तस्यैश्वर्यविजृम्भयाऽसंख्यानां ब्रह्माण्डानां ततः सृष्टिः, सदैव चागणनीयानां तेषां तस्मिन् संहारः, सदैव चानन्तानां तेषां तस्मिन् स्थितिः। सततमेवानन्तरूपतया शिवत्वस्य मायया स्वगनस्वभावं पिधानम्, सततमेव चानन्तप्रकारतया गुरुशास्त्रोपायकमनन्तानां जीवानां स्वशिवत्वप्रकाशनरूपोऽनुग्रहोऽपि। इदं च सर्वं शिवस्य शक्तिः। शक्तिरेवेयं शिवस्य शिवता। शक्तेश्चापि शक्तिरूपत्वं शिवत्वमेव। सर्वथा शिव एव शक्तिः शक्तिरेव च शिवः। केवलं शिष्यसम्बोधनार्थं सृष्ट्यादिप्रवणत्वेन तस्य शक्तित्वम्, तदुत्तीर्णत्वेन च शुद्धसंविन्मात्रतायामवस्थानं तस्य शिवत्वमुपदिष्टं गुरुभिः। उभयमप्येतत् सततं प्रकाशमानं निजमोजो जृम्भयति। उभयथा वैक एव परमेश्वरो विजृम्भते। तदेतदुभयस्वभावत्वं तस्य पारमार्थिकमेव तत्त्वम्। योऽसौ तस्य चैतन्यसंरम्भः स माहेश्वरे शास्त्रे स्पन्द इति निर्दिश्यते। स्पन्दनं चान्तर्बहिरुभयतोमुखमचलस्यापि संवित्प्रकाशस्य विमर्शात्मकं चलनमिव किञ्चिद् वैशिष्ट्यम्, येनासौ शुद्धसंविन्मात्रस्वभावः सन्नप्यात्मनि दर्पणकल्पे सृष्ट्यादिपञ्चकृत्यप्रपञ्चमनन्तानन्तप्रकारैराविर्भावयति सततमेव।

अनुत्तरः

सूक्ष्मदृष्ट्या चेदत्र विचारो विधीयेत तर्हि शिवत्वमपि परतत्त्वस्य सामर्थ्यविशेषात्मकम्, शक्तित्वमपि च तद्रूपमेव। यतः स्वकीयसामर्थ्यविशेषत एवासावन्तर्मुखतां परामाविर्भावयन् शिव इति प्रतिपादनार्हो भवति, सामर्थ्याविशेषत एव च

बहिर्मुखतां विश्वरूपतां दर्पणनगरवत् प्रकाशयन् शक्तिरिति प्रतिपादयितुं शक्यते। तत एतदुभयं भगवतः शक्तिरेव। न च भगवान् तस्याः स्वशक्त्याः सकाशात् कथमपि भेदमर्हतीति वस्तुतः शक्तिमय एवासौ। परं शक्तिशब्दस्य क्तिन्प्रत्ययान्तत्वाद् धर्मरूपताया प्रतिपादने शक्तिः। न च धर्मवाचिशब्देन परतत्त्वस्याभिधानमुचितम्। तत एव केचन सिद्धजना धर्मिवाचकस्य शिवशब्दस्यैव परतत्त्वप्रतिपादनार्थमुपयोगं कृतवन्तः। सुसूक्ष्मविचारकेणाचार्याभिनवगुप्तमहोदयेन परतत्त्वस्य धर्मत्वेन धर्मित्वेनापि वा प्रतिपादनमनुचितमिति मन्यमानेन तद्वाचकतयानुत्तर इति रुद्रयामलोपयुक्तस्याभिधानस्यैव प्रयोगः प्रशस्तस्तन्त्रालोकस्य द्वितीय आह्निके। उक्तं च तेन तत्र—

नैष शक्तिर्महादेवो न परत्राश्रितो यथा।
न चैष शक्तिमान् देवो न कस्याप्याश्रयो यतः॥
नैष ध्येयो ध्यात्रभावान्न ध्याता ध्येयवर्जनात्।
न पूज्यः पूजकाभावात् पूज्याभावान्न पूजकः॥
न मन्त्रो न च मन्त्र्योऽसौ न च मन्त्रयिता प्रभुः।
न दीक्षा दीक्षको वापि न दीक्षावान् महेश्वरः॥
न सन्न चासत् सदसन्न च तन्नोभयोज्झितम्।
दुर्विज्ञेया हि सावस्था किमप्येतदनुत्तरम्॥ इति।

(तं० आ० २।२४-२६, २८)

व्याख्यातं चैतदनुत्तरत्वं षोडशप्रकारतयाचार्यमहोदयैरेव परात्रींशिकाविवरणे। तत् तत एव विद्वद्भिर्द्रष्टव्यम्। श्रीविज्ञानभैरवेऽपि सर्वस्य कल्पनाकलङ्कितस्य वस्तुजातस्य साक्षात् पारमार्थिकमनुत्तरत्वमेवं प्रत्याख्यातम्—

यत् किञ्चित् सकलं रूपं भैरवस्य प्रकीर्तितम्॥
तदसारतया देवि विज्ञेयं शक्रजालवत्।
मायास्वप्नोपमं चैव गन्धर्वनगरभ्रमम्॥
ध्यानार्थं मन्दबुद्धीनां क्रियाडम्बरवर्तिनाम्।
केवलं वर्णितं पुंसां विकल्पनिहितात्मनाम्॥
तत्त्वतो न नवात्मासौ शब्दराशिर्न भैरवः।
न चासौ त्रिशिरा देवो न च शक्तित्रयात्मकः॥

नादबिन्दुमयो वापि न चन्द्रार्धनिरोधिकाः ।
न चक्रक्रमसम्भिन्नो न च शक्तिस्वरूपकः ॥
अप्रबुद्धमतीनां हि एता बालविभीषिकाः ।
मातृमोदकवत् सर्वं प्रवृत्त्यर्थमुदाहृतम् ॥ इति ।

(वि० भै० ८-१३)

एवमेतत्प्रत्याख्यायानुत्तरस्य परतत्त्वस्य स्वरूपं यावत् प्रतिपादयितुं शक्यं तावदेवं प्रतिपादितं तत्र—

दिक्कालकलनोन्मुक्ता देशोद्देशाविशेषिणी ।
व्यपदेष्टुमशक्यासावकथ्या परमार्थतः ॥
अन्तःस्वानुभवानन्दा विकल्पोन्मुक्तगोचरा ।
यावस्था भरिताकारा भैरवी भैरवात्मनः ॥
तद्वपुस्तत्त्वतो ज्ञेयं विमलं विश्वपूरणम् ।
एवंविधे परे तत्त्वे कः पूज्यः कश्च तृप्यति ॥
एवंविधा भैरवस्य यावस्था परिगीयते ।
सा परापररूपेण परा देवी प्रकीर्तिता ॥ इति ।

(वि० भै० १४-१७)

अनुत्तरविज्ञानम्

सम्पन्ने परे साक्षात्कारे स्वात्मन एव परमेश्वरस्य विश्वोत्तीर्णतया विश्वमयतया चोभयथा हृदयङ्गमीभावः संजायते । आपेक्षिकप्रमातृप्रमेयोत्तीर्णत्वेन संविन्मात्रसतत्त्वस्य शुद्धस्य चिदात्मनः परात्परतरस्यावाङ्मनसगोचरस्य स्वभावस्यापि साक्षादनुभवो जायते, विश्वस्यापि च स्वात्मन एव विलासत्वं स्वशक्त्यभिव्यक्तिरूपत्वं च साक्षात् स्वसंवेदनत एव निश्चीयते। अनुत्तराष्टिकाख्ये स्तोत्रे श्रीमदभिनवगुप्तपादैरनुत्तरपदविज्ञानदशायाः स्वभावः सम्यगुपवर्णितः। तथा च तत्रत्यं पद्यम् —

संसारोऽस्ति न तत्त्वतस्तनुभृतां बन्धस्य वार्तैव का
बन्धो यस्य न जातु तस्य वितथा मुक्तस्य मुक्तिक्रिया ।

मिथ्यामोहकृदेष रज्जुभुजगच्छायापिशाचभ्रमो
मा किञ्चित् त्यज वा गृहाण विरम स्वस्थो यथावस्थितः ॥ इति ।

(अनु० अ० २)

त्यागग्रहणविरतिरत्र प्राणापानयोर्विरमः । तद्विरमे स्वस्वभावेऽवस्थानमात्रस्याभ्यासोऽनुत्तरविज्ञानोपाय इत्यभिप्राय आचार्याणाम् । एतेनैवाभ्यासेन विश्वोत्तीर्णतायाः साक्षादनुभवो भवति । अनुत्तरस्य स्वात्मनो विश्वमयत्वविज्ञानमित्थमुपदिश्यते—

भावानां न च सम्भवोऽस्ति सहजस्त्वद्भाविता भान्त्यमी
निःसत्या अपि सत्यतामनुभवभ्रान्त्या भजन्तः क्षणम् ।
त्वत्सङ्कल्पज एष विश्वमहिमा नास्त्यस्य जन्मान्यत-
स्तस्मात् त्वं विभवेन भासि भुवनेष्वेकोऽप्यनेकात्मकः ॥ इति ।

(अनु० अ० ५)

सांसारिकपदार्थान् स्वात्मशिवरूपान् स्ववैभवोल्लासमयांश्च दृष्ट्वा स्वकीयैश्वर्यसाक्षात्कारानन्दचर्वणैवानुत्तरविज्ञानावाप्तौ योगिनो व्यवहार इत्यनेनेत्थमुपदिश्यते—

रागद्वेषसुखासुखोदयलयाहङ्कारदैन्यादयो
ये भावाः प्रविभान्ति विश्ववपुषो भिन्नस्वभावा न ते ।
व्यक्तिं पश्यसि यस्य यस्य सहसा तत्तत्तदेकात्मता
संविद्रूपमवेक्ष्य किं न रमसे तद्भावनानिर्भरः ॥ इति ।

(अनु० अ० ४)

तदित्थमनुत्तरविज्ञानस्यायमेव स्वभावो यद्विश्वं स्वात्मरूपं स्वविलासकल्पितं च साक्षादनुभूयते । स्वात्म च शुद्धं संविन्मात्रसतत्त्वमनुभूयते । शाङ्करे वेदान्ते, शून्यवादे, विज्ञानवादे च परदशायां विश्वोत्तीर्णत्वमेवात्मनः शून्यस्य शुद्धस्य च विज्ञानस्य क्रमेण भासते न तु विश्वमयत्वम्, नापि विश्वोल्लासस्वभावत्वं स्वात्मनो हृदयङ्गमीभवति । अत्र च दर्शन उभयमेतत् पारमार्थिकस्वभावत्वेन स्वात्मनः परशिवस्यानुत्तरस्येति विशेषः ।

प्रमातृसृष्टिः

चिदानन्दलहरीभिश्चञ्चलीकृत इव परमेश्वरोऽचलोऽपि कूटस्थोऽपि सन् किञ्चिच्चलतीव । शुद्धसंविन्मयात् स्वरूपात्तु नैव कथमपि मनागपि च्यवते, परं तथापि सुस्वच्छस्वात्मसंविद्दर्पणे प्रतिबिम्बकल्पतयाऽनन्तैराकारैराभाति । एवं चैतन्यस्पन्दनप्रभावत आभासमानासु त्रिष्वभेदभेदाभेदभेदात्मिकासु भूमिकास्वनन्त-

प्रकारतयाऽसंख्यप्रमातृरूपतयावभाति। अभेदभूमिकायां तावदकलप्रमातृतयावभासते। अकलाश्च शुद्धपरिपूर्णापरिमितां स्वच्छां संविदमेवात्मतया साक्षात्कुर्वन्तो भेदलेशेनापि नैव स्पृष्टाः सन्तः सुपरिपूर्णाहंप्रकाशविमर्शात्मतयाऽवभासन्ते। सर्वमपि प्रमेयजातं तेषामपरिमिते प्रमातृत्वे तथा ब्रुडितं तिष्ठति यथा प्रमेयताया नामापि नैवावशिष्यते। एवंविधा अभेदनिष्ठाः प्राणिनोऽपि द्विप्रकाराः। तथाहि—केषाञ्चित् प्रकाशांशप्राधान्ये विमर्शांशस्य गुणीभूतत्वमपरेषां चान्यथेति क्रमेण ते शाम्भवाः शाक्ताश्चाभिधीयन्ते। भेदाभेदभूमिकायां तावद् द्विप्रकाराः प्रमातारोऽवभासन्ते। तत्र हि प्रमातृप्रमेययोः पृथक् पृथगवभासे सत्यपि सामानाधिकरण्येन विमर्शो इति भवति 'अहमिदम् इति' 'इदमहम्' इति वा। पूर्वत्र विमर्शो प्रमात्रंशे प्रमेयांशस्यास्फुटेव छाया च्छुरिता तिष्ठति, या प्रमातृप्रकाशे श्यामलतयाऽवभासते। अपरत्र विमर्शे प्रमेयांशस्य स्फुट आभासे सति प्रमात्रंशस्तत्र गुणीभूत इव तिष्ठति। पूर्वत्र तावत् प्रमातारो मन्त्रमहेश्वरा अपरत्र च मन्त्रेश्वराः। मन्त्रमहेश्वराणामुपास्यो भगवान् सदाशिवभट्टारको मन्त्रेश्वराणां च भगवानीश्वरभट्टारकः। एतौ भट्टारकौ क्रमशः सदाशिवेश्वरतत्त्वयोरधिष्ठातारौ।

भेदाभेदभूमिकायाः शुद्धविद्या दशेत्यभिधानं स्फुटभेददशायाश्च मायेति। एतयोर्द्वयोर्मध्येऽपरापि महामायाख्या काचन दशा भवति। सापि परा अपरा चेति द्विधा। परायां तस्यां दशायां प्रमातारः स्वात्मानं शुद्धप्रकाशविमर्शरूपं मन्यमाना अपि प्रमेयमात्मनो भिन्नमेव पश्यन्ति, पारस्परिकमपि च भेदं पश्यन्त्येव। एते खलु प्रमातारो विद्येश्वरे इति वा मन्त्र इति वाभिधीयन्ते। एतेषामुपास्यो विद्यातत्त्वधिष्ठाता भगवाननन्तनाथो यो मायादितत्त्वानां स्रष्टा। ईश्वरभट्टारक एव हि महामायामवतीर्णः सन्ननन्तनाथरूपतयाऽवतिष्ठते। तत्रैव तत्त्व ईश्वरभट्टारकस्यापरोऽवतारोऽनन्तनाथशिष्यो गहनेश इति। या पुनरपरा महामाया तस्यां चैतन्यसंरम्भरहिते शान्तब्रह्मकल्पे शुद्धे क्रियाशक्त्युल्लासरहिते प्रकाशमात्रेऽहमिति प्रत्ययो भवति प्रमातृणाम्। ते चैवंविधा चैतन्यस्वातन्त्र्यशून्या इव प्रकाशमात्रस्वरूपाः प्रमातारो विज्ञानाकला इति वा विज्ञानकेवला इति वाभिधीयन्ते। मायादशायां गुणतत्त्वेऽवतीर्णो भगवानीश्वरभट्टारकः श्रीकण्ठनाथमूर्त्या तिष्ठन् प्रकृतितत्त्वे क्षोभमुत्पाद्य कञ्चुकार्यतत्त्वानि सृजति, अवान्तरे च प्रलये सर्वमेतत् संहरति। अत्रैव तत्त्वे भगवत ईश्वरभट्टारकस्यैवापरस्यावतारस्याभिधानं भगवानुमापतिनाथ इति वा

श्रीस्वच्छन्दनाथ इति वास्ति। अयं श्रीमदुमापतिनाथ एव पुराणेतिहासादौ प्रसिद्धः कैलासवासी त्रिनेत्रो नीलकण्ठो भगवान् शिव इति।

सृष्टौ स्थितौ चाधिष्ठातृत्वं भजमानो भगवान् शिवः क्रमेण ब्रह्मा, विष्णुश्चेति। एतावुभावपि मायायामेवाधिकारिणौ। भगवान् रुद्रः संहारेऽधिष्ठातृत्वं भजमानो भगवान् शिव एव। परमसौ सर्वमपि मायाविकाररूपं प्रमेयं प्रमातृतायां संहरन् भेदे तिष्ठन्नप्यभेदोन्मुखो भवति। तदस्य भगवतो रुद्रस्याभेदोन्मुखतयैव व्यवहारे शिवत्वं मन्यते। ततः परमार्थशिवत्वाद् दूरमवरोऽप्ययं भगवान् शिव इति व्यवह्रियते लोके। श्रीमदुमापतिनाथादारभ्य सर्वेऽपीश्वरभट्टारकावतारास्तावदधिकारिणः परमेश्वरस्य परमेश्वरतायास्तद्वितीर्णैरंशैरीश्वरताभाजस्तदैश्वर्यांशव्यवहारनिर्वाहकाः। ब्रह्मविष्णू अप्यधिकारिणावेव। एवमेवेश्वरसदाशिवावनाश्रितश्चापि।

मुक्तशिवाः

ये तावत् प्रमातारो बुद्धिकर्मेन्द्रियगणे सप्राणपञ्चके वा तत्सर्वसनाथे देहे वाभिमानिन आणवमायीयकार्यत्रिमलजुषस्ते सकला इति निगद्यन्ते। इन्द्रादयो देवाः, दक्षादयः प्रजापतयः, यक्षगन्धर्वकिन्नरविद्याधराप्सरोभूतप्रेतपिशाचासुरादयोऽन्ये देवादियोनयः सूक्ष्मदेहभाजः, जरायुजादयश्च स्थूलदेहभाजः प्राणिनः सर्वेऽपि सकला इति निगद्यन्ते। एते सकलास्तु सर्वथा बद्धा जीवाः संसृतिचक्रे सततं समावर्तिनः प्रलयाकलास्तावदवान्तरप्रलयान्तं मुक्ताः श्रीकण्ठनाथस्याहुः समारम्भे प्रकृतिप्रक्षोभावसरे प्राकृततत्त्वसृष्टिकाले गाढनिद्राया उत्थिता इव सन्तः पुनश्च संसृतिं भजन्तः समावर्तितुमारभन्ते जन्ममरणचक्रेषु। तदेतेऽपि वस्तुतो बद्धा एव।

एवमेव विज्ञानकेवला अपि प्रायशो बन्धनभाज एव। स्वरूपप्रत्यभिज्ञायामुत्तरोत्तरमग्रेसरन्तः प्राणिनो मन्त्रतदीशतन्महेशतामवाप्याकलतां वासाद्य प्रायश ऊर्ध्वमेव क्रमेणारोहन्ति, पर्यन्ते च परिपूर्णप्रत्यभिज्ञायामवाप्तायां पूर्णतया शिवीभवन्ति। पूर्णशिवताभाव एव हि वास्तविकी मुक्तिः, परमियं मन्त्रादिरूपतापि गुणतया मुक्तिरेव गण्यते। अत एवेते प्रमातारः सर्वेऽपि मुक्तशिवा इति व्यवह्रियन्त आगमेषु। एतेषु मुक्तशिवेषु केचनाधिकारिशिवा अपि भवन्ति, ये प्राणिनामुद्धरणायानुग्रहकृत्ये प्रवृत्ताः सन्तो रहस्यशास्त्राण्युपदिशन्ति। तेषामपि त्रयो वर्गाः। तत्राभेददृष्टिप्रधाना भैरवाः, भेदाभेददृष्टिप्रधानाः शिवाः, भेददृष्टिप्रधानाश्च रुद्रा

इति। तत्पुरुषादयः पञ्च दाक्षिणात्यशैवदर्शनोपदेष्टारोऽप्येषामेव मध्ये गणनार्हाः। तदेतेषां मुक्तशिवानां मुक्तिरपरिपूर्णैव, शिवतापि चैषां नैव परिपूर्णा। यतोऽकलाः शिवत्वशक्तित्वांशद्वयमध्य एकतरस्य प्राधान्यतया अपरस्य च गौणतया परिपूर्णशिव-शक्तिसामरस्याकारात् परमशिवात् किञ्चिदूना एव भवन्ति। एवमेव भैरवा अपि। मन्त्रमहेश्वरा मन्त्रेश्वराश्च स्वात्मनि प्रतिबिम्बितं वेद्यं स्वशरीरकल्पतयैव पश्यन्ति न सर्वथा स्वात्मतया। भेदांशस्योल्लासवशादत्राभेदविमर्शे सत्यपि न्यूनतावभासोऽ-वश्यमेवाङ्गीकार्यः। ततः परमशिवात् सुतरां न्यूना एते। अत एतेषां मुक्तिरांशिकी, नैव परिपूर्णा। ऐश्वर्यमप्येषामांशिकमेव, नैव परिपूर्णम्।

एवमेव शिवाः, मन्त्रास्तु सुतरामैश्वर्यहीनाः, नितरां चापूर्णताभाजः; भेददृष्टिप्राधान्यात्। एवमेव च रुद्राः। यैव वर्तनी भैरवशिवरुद्राणामभिव्यक्तिशिवतां-शानां सैव खलु देवीनां कलानां योगिनीनां चाभिव्यक्तशक्त्यंशानाम्। ततस्ता अपि मुक्तशिववर्ग एव गणनार्हाः, न परिपूर्णशिवतायाम्। सुपरिपूर्णा या शिवता, या च पारमार्थिकी मुक्तिः, सर्वथानवच्छिन्नं नितरां च परिपूर्णं यदैश्वर्यं तत्सर्वं परम-शिवतायामेव। ततस्तदवस्थां प्रत्यभिज्ञाय जनोऽनन्तानां ब्रह्माण्डानामुत्पत्तिस्थिति-संहृतिविधानानुग्रहात्मकपञ्चसन्धिचमत्कृतिमनोहरस्य विश्वात्मकस्यानन्तस्य महा-नाटकस्य सूत्रधारतामनुकार्यतामनुकर्तृतां रङ्गभूमितां वेषभूषादितां सामाजि-कादितां रसभावादितां चानुभवन् कियन्तं महानन्दोल्लासं रसयेदिति को वक्तुं शक्नुयात्।

तान्त्रिको योगः

स्वात्मपरशिवताप्रत्यभिज्ञाया ये उपाया आगमेषूपदिष्टास्ते तु रहस्यमया इति स्पष्टं वक्तुमनर्हा एव। तथापि दिङ्मात्रं प्रदर्श्यते—"योगमेकत्वमिच्छन्ति वस्तुनोऽन्येन वस्तुना" इति हि योगलक्षणं तन्त्रसम्मतम्। चित्तवृत्तिनिरोधात्मकस्तु योगो नैव प्रशस्तः शाम्भवेष्वागमेषु। उक्तं चात्र विषये स्पष्टमेवाभिनवगुप्तपादैर्मालिनी-विजयवार्त्तिके—

अनादरविरक्त्यैव गलन्तीन्द्रियवृत्तयः।
यावत्तु विनियम्यन्ते तावत्तावद्विकुर्वते॥ इति।

(मा० वि० वा० २।११२)

गार्हस्थ्यजीवनं यापयन् लौकिकानि सुखान्यनुभवन् भोगवासनाश्च यथाशास्त्रं तर्पयन् जनो यदा माहेश्वरागमोक्तानुपायानभ्यस्यात्मानन्दकलां रसयति सुनिर्भरं तदा तुच्छेषु सर्वेष्वैहिकामुष्मिकेषु भोगेषु तस्य निरादरभाव उदेति—"किमेतैः क्षणिकैर्भोगैः" इति। एतेन निरादरभावेन योगीन्द्रियवृत्तिभ्य इन्द्रियविषयेभ्यो भोगतृष्णायाश्च स्वयमेवानायासत एव विरज्यति। बलात्कारेण निगृह्यमाणानामिन्द्रियाणां वृत्तयः प्रत्युत सुतरां विकृता भवन्ति, पातयन्ति च महामोहमयेषु घोरेषु विषयगर्तेषु जनम्। इत्येष एवाचार्यमहोदयानामभिप्रायोऽत्र।

शैवागमेषु निग्रहस्याप्रशस्तत्वात् सुखेनैव योगः साध्यते। तस्य च योगस्य यदपरेभ्यः पातञ्जलादियोगेभ्यः प्रधानं वैशिष्ट्यम्, तत्तु समावेश इति भण्यते। समावेशश्च परतन्त्रायाः स्वजीविताया निमज्जनाभ्यासः स्वशिवतायां स्वतन्त्रायाम्। तथा च तल्लक्षणमुक्तं तन्त्रालोके—

आवेशश्चास्वतन्त्रस्य स्वतद्रूपनिमज्जनात्।
परतद्रूपता शम्भोराद्यच्छक्त्यविभागिनः॥ इति।

(तं० आ० १।१७३)

स च समावेशो दृढतरभावनावशाद्वा भवति, दृढतरेच्छाशक्तिप्रयोगाद्वा भवति। पूर्वत्र तावदहं सर्वत्र, मयि सर्वम्, मत्तः सर्वम्, मम सर्वम्, मच्छक्तेर्विस्फार एव विश्वम् इत्यादिशुद्धविकल्पभावनाया अभ्यास उपयोगी। भावनाया विकल्पज्ञानरूपत्वादत्र च ज्ञानाभ्यासे क्रियांशस्येच्छांशस्य च गुणीभूतत्वाज्ज्ञानयोगोऽयमभिधीयते। शाक्तोपाय इति ह्यस्यागमिकं नाम। शाक्तोपायाभ्यासस्य प्रक्रियास्तावत् सद्गुरुमुखादेव वेद्याः। अपरत्र गुरोर्वाक्याद्वा शास्त्राद्वा स्वकीयं वास्तविकं स्वभावं संबुद्ध्य तीव्रतरेच्छाशक्तिप्रयोगाभ्यासबलाद्विनैव भावनाभ्यासं सद्य एव शिवभावस्य समावेशो जायते। तदस्य सद्यः समावेशस्याभ्यास एव शाम्भवोपाय इत्यभिधीयते माहेश्वरागमेषु। इच्छोपाय इति वा, इच्छायोग इति वाऽप्यस्याभिधानम्। अस्य योगस्य या परिपक्वता तस्यां त्विच्छाशक्तिप्रयोगमपि विना प्रारम्भिकचित्तसम्बोधमपि च विना परिपूर्णशिवभावसमावेशपरयोगिजनदर्शनस्पर्शनादिमात्रत एव सद्य एव शिवतासमावेशो भवति। ततोऽत्यल्पीयस्त्वादत्रोपायस्य स्वल्पार्थे नञ्र उपयोगादनुपाय इत्यस्याभिधानम्। शाम्भवस्तावदुपायोऽनुपायतामाप्नुवन् साक्षात् स्वात्मशिवताप्रत्य-

भिज्ञाया उपायः। शाक्तोपायस्तु शाम्भवोपायं प्रति पात्रतापादनात् परम्परया तदुपाय इति। शाम्भवस्तावन्निर्विकल्प उपायः। शाक्तः पुनः शुद्धविकल्पात्मकः। शाक्ते तावद्विकल्पबुद्धेरालम्बनं स्वात्मैव, न तु किमपि विशेषं प्रमेयम्। योऽपि प्रमेयांशोऽत्र स्वात्मतया विकल्प्यते, सोऽपि सामान्येन सर्वमिदमिति, न तु विशेषतयेदं लिङ्गस्थण्डिलादि। यस्मिन्नुपाये बाह्यानां विशेषप्रमेयानामप्युपयोगो विधीयत आलम्बनत्वेन, स तु माहेश्वर आगम आणवोपाय इति गद्यते। अत्र तावदुपाये ध्यातृध्येयध्यानसंघट्टो वा, प्राणोच्चारो वा, प्राणोच्चारध्वनिर्वा, प्राणवायुर्वा, देहो वा, लिङ्गादिकं वा, कलातत्त्वभुवनानि वा, मन्त्रवर्णपदानि वा विकल्पस्यालम्बनत्वेनादाय दृढतरभावनाबलात् स्वात्मसंविद्रूपतायां लयीकृत्य तानि संविद्रूपतामापाद्यन्ते तत्कालम्। तेन च ततः सद्य एव पूर्ववत् परिपूर्णशिवभावसमावेशो जायते। अत्राणवोपाये कदाचिद् हृद्यगीतनृत्यभोज्यपेयस्पृश्यादिवस्तूनामुपयोगोऽपि विधीयते गुरूपदेशमात्रवेद्येन प्रकारेण। तत्प्रयोगतश्च सत्वरं समावेशलाभो भवति। परमीदृश-स्याभ्यासस्याधिकारिणस्तु त एव भवितुमर्हन्ति, ये घोराणामेषां विषयाणां प्रयोगं कुर्वन्तोऽपि मनागपि नैव समावेशोपयिकादभ्यासाद्विचलेयुः। ईदृशास्तावदधिकारिणो घोरेऽस्मिन् वर्तमाने कलिकाले कुतो लभ्येरन्। ततो ये नामागमिकोपायमिषेण मकारसेविनो दृश्यन्ते क्वापि, ते तु प्रायशः पाखण्डिन एव भवन्ति। भवेदपि कदाचित् कोऽपि विरलोऽधिकारवानिति कृत्वा प्रायश इति पदं प्रयोज्यमेवात्र विषये। अस्य तान्त्रिकस्य योगस्य सविस्तरं दिग्दर्शनं श्रीविज्ञानभैरवे, तन्त्रसारे, तन्त्रालोके, मालिनीविजयोत्तरादौ च कृतमस्ति। ततस्तत एवं शक्यं विभ्रष्टुं जिज्ञासुभिरिति शिवम्॥